

OBSAH

Klára Mayerová: Světlo ve tmě.....	6
Tomáš Heřman: Bílá jeskyně.....	17
Jiří Holub: Dohodnuto, dneska v noci.....	24
Tomáš Heřman: Čokoláda.....	43
Ladislav Karpianus: Staré časy pirátské.....	58
Zuzana Frantová: Zpěv mrtvé královny	69
Martin Strnad: Kvoj, syn Chánů.....	94
Ediční poznámka	117

se znovu rozmáchně, vyrazí mi baterku z ruky. V duchu Alovi nadávám a sápu se ke dnu pro svítilnu, když tu se přede mnou objeví další chodba. Pořádně skrytá, přímo na úrovni dna. Několik okamžiků na ni překvapeně zíráme. Alan se ke mně otočí, prohodí několik nesrozumitelných gest a zmizí uvnitř. Bezvadný. Moc se mi nechce, ale musím za ním. Zatnu zuby, zaberu ploutvemi a během chvíle svého přítele doháním. Tunel se svažuje, ale naštěstí je v něm dost prostoru. Vplouváme do veliké jeskyně. Když kužel světla přejede po stěnách, strneme oba v němém úžasu. Bílé kosti delfínů nám zasvítí do očí. Jsou všude. Drsný kámen beze zbytku pokrývají hladce vybělené skelety a ušlechtilé tvarované lebky s ostrými zuby. Svit baterky se propléhá mezi švy obratlů a žeber a vyšívá po zdech spletence černých stínů. Tak hrůznou nádheru jsem ještě v životě neviděl. Kaverna je natolik obrovská, že ani nedohlédneme na konec.

Zamířím ke dnu a přejedu dlaní po jednom z klenutých žeber. Je krásně hladké. Jako tesaný mramor. Cítím to i přes rukavici. Ale když posvítím níž, abych si ho lépe prohlédl... šramot. Snad se mi to jen zdálo, snad jen... znovu se oženu baterkou. Sotva slyšitelné zachřestění se opakuje. Odkud to jenom jde? Alan připlouvá blíž. Ale když na mě namíří svítilnou, zahlédnu kolem svých nohou pohyb! Prudké hemžení, chřestot kamení a pak... ticho. Jen několik bublin vystoupí vzhůru z míst, kde mi jednu z ploutví ozdobil čerstvá řezná rána.

Něco není v pořádku, naznačím Alovi a ukazuju na poničenou část výstroje. Je překvapený. Možná víc než já. Pomalu klesne ke dnu a pátrá mezi kostmi. Náhle mě na něco upozorní. Plují blíž, a teprve teď si toho všímám. Většina koster má vylámaná žebra, pravidelně, jako po kousnutí. Některé z lebek jsou nenapravitelně znetvořené stiskem čelistí. Tohle není dobré.

Znovu to zachřestění, prudké a hlasité! Mořská tráva, která se přimyká ke dnu, se tiše zavlní. Al ji rozhrabává paží. Náhle znovu chřestot, a kolem nás se rozběhnou desítky malých šedých krabů. Bleskurychle klapají nožkama po delfíních kostech a utíkají před

světlem. Jejich klepeta jsou ostrá jako břitvy. Dám Alanovi palcem znamení a oba vystoupáme o několik metrů výš, abychom byli z jejich dosahu.

Hemží se po dně a prchají před svitem našich lamp. Schovávají se do stínů, do lebek, do vysoké trávy. Zahrabávají se a chřestí kamením. Konečně je ticho. Alan je panikou krabů očividně pobaven, ale zrovna když se chystá vyprovokovat je k dalšímu úprku, na opačném konci jeskyně se objeví stín. Rychle se blíží. Rozeznávám jen povědomý tvar trojúhelníku sevřeného trojicí ploutví. Když po něm přejede záře baterek, až nás zamrazí. Před námi se zalesknou řady ostrých zubů, jen taktak před nimi stačíme uskočit. Mohutný žralok prosvítí kolem. Jeho ocasní ploutev mine můj obličej jenom o milimetry. Vrhá se ke dnu. Hledá. Jako by na světlo ani nereagoval.

Vyměníme si s Alanem pohledy. Ještě nikdy jsme něco takového neviděli. Žralok je obrovský. Měří kolem sedmi metrů. Jeho ploutve jsou nezvykle velké. Přes celou hlavu a až neuvěřitelně vyvinutou horní čelist se mu táhne nespočet šrámů. Tam, kde kdysi bývaly oči, zejí jen hluboké rány. Je slepý.

Pomaloučku krouží v místech, kde jsme se ještě před chvílí setkali s kraby. Najednou proti světlu spatřím snášející se siluetu. Jeden ze šedých krabů plující s proudem přistál Alovi na rameni a nečekaně silným stiskem mu klepetem natrhl paži. Al vyjekl bolestí, ale než stihl cokoli udělat, žralok nasál do nozder čerstvou krev. Vymrštil se a jeho ostré zuby projely Alovým tělem. Výhled mi zastřel rudý oblak.

Pryč! Prokrista, honem pryč!

Zděšeně se obracím, a jak nejrychleji dokážu, proplouvám chodbou zpět. Vzduchová láhev zazvoní o hrubou skálu. Ten zvuk se nese široko daleko. Neohlížím se. Jenom se dostat ven! Ale když už se hrabu z ústí tunelu, odrazím se rukama od skály, nebo přesněji řečeno od výběžku, o němž si myslím, že to skála je, a v té chvíli se mi s dutým lomozem zřítí na hlavu delší kůra, se kterou si Al prve pohrával. Její špičatá žebra křísnou o zem, zatarasí mi vchod

a sesuv pŕůdy a kamení dokoná zbytek. Když se hluk utíší, jediná cesta, kudy ke mně proniká světlo zvenčí, je malý otvor v závalu. Tohle je konec.

Pomozte mi někdo ven! Pomozte mi sakra odtud!

Ale moře se v odpověď jenom netečně zavlní, a dál zůstává klidné. Signál! Musím dát ostatním nějaký signál! Ale jak? Hlavou mi projede zvuk, který jsem zaslechl, když jsem se o překot dral úprkem do chodby. Ano. To je ono. Vytahuji nůž z pouzdra a vši silou jeho tupou hranou udeřím o stěnu vzduchové láhve. Vodou se rozlehne hlasitý kovový třesk. Víím, že tohle na lodi neuslyší. Ale už jsme měli být nahoře, takže jestli se nás vydali hledat a jsou poblíž... Tahle myšlenka mi dodala naději. Ocelová čepel podruhé zazvoní o plášť láhve. Čekám. Minutu, dvě... bez výsledku. Tak znovu! Znovu! Ticho. Sklouznu pohledem na displej počítače, a vtom se před vchodem mihne silueta potápěče. Poznávám jasně žlutou masku Alova otce. Zhodnotí situaci, pak sevře žebra mrtvého delfína a zalomcuje jimi jako věžeňskými mřížemi. Bez výsledku. Ani se nehnou. Tohle bez náradí nezvládnem.

Zůstaň tady, naznačí muž a obrátí se k východu. Panebože, on snad chce odplout! Nenechávejte mě tady! Nenechávejte! Ale to už mizí venku a já zůstávám sám. Kouknu na počítač. Každou chvíli mi dojde vzduch. Snažím se přemýšlet. Tohle nestihne. Nemůže to stihnout. Co teď? Snažím se vybavit si vnitřek jeskyně. Aby mohl žralok dýchat, musí plavat. Potřebuje volný prostor, nemůže žít jenom v jeskyni. A pokud víím, žraloci odpočívají převážně v mělkých slujích, a tudy - tudy se ten sedmimetrový kolos neprotáhne. Musí tam být druhý východ!

Obracím se a pomalu proplovám chodbou zpátky. Idiote, idiote blbej, co to děláš? běží mi hlavou. Proč nezůstaneš tam, kde jsi? Protože nemám dost vzduchu, odpovím si. Protože se odsud jinak nedostanu. Moje kritické podvědomí na to jen nevrle zabručí. Ne, musím na to jít logicky. Co víím? Ten žralok je dočista slepý. Řídí se sluchem a... čichem. Chraň tě Bůh vydat hlásku. Nebo se uprdnout. Křečovitě jsem se uchechtнул do masky. A krabi? Co ti krabi? Bojí se

světla. Dokonalá kombinace. Takže mi zbývá jen jedno – pomalu, tiše proplout skrz a ohánět se baterkou na všechny strany jako Darth Vader.

Znovu se přede mnou otvírá široké bílé pohřebiště. Kolem je slyšet klapot. A pohled je to ještě děsivější. Desítky krabů plují napříč jeskyní, připlouvají ze stran i ze stropu, aby si pochutnaly na zbytcích, které jim po sobě nechala ta ohavná slepá kreatura. Ode dna jako by stoupal rudý kouř. Zděšeně odvracím oči, ale... musím tam. Musím... Pomalu vplouvám dovnitř.

Míhají se kolem mne. Jejich hmyzu podobná těla se mi proplétají kolem hlavy a nohou. Třesu se hrůzou. Zpomaluji, přidávám, snažím se jim co nejlépe vyhnout. Jeden z krabů mi přistane na zápěstí. Zahemží tykadly a rozevře klepeta. Smetu ho baterkou a rychle pokračuji.

Zástupy krabů řádnou. Klapot zeslabuje. A pak se přede mnou z temnoty vynoří to, v co jsem doufal. Druhý východ. Prostorný a široký. Při představě obrovské žraloci tlamy na okamžik zaváhám. Ale další pohled na počítač mě popožene kupředu.

Chodba pomalu klesá. Pět metrů, deset... pak už přestávám počítat. Začíná mi být hrozná zima. Tunel se ještě rozšíří a já přidávám. Cítím se volně. Mám radost. Směju se. Tělo mám lehké a rychlé. Jsem jako ryba. Jsem ryba! Patřím sem, a nikdo na mě nemá!

Náhle se chodba rozevře a já se ocitám v další jeskyni. Tahle je strohá, černá. Jenom kámen. V dálce zahlédnu slabé světlo. Vydávám se tím směrem. Ano, je to východ! Je to východ a nic jiného! Budu žít! Rychle dýchám a mávám ploutvemi, řítím se ke světlu venku. Už jsem od něj jenom pár metrů, když tu... zastavím. Přede mnou pluje malý člun. SERPENT, čtu na boku. Naše loď. Pohupuje se v zeleném prázdnu, tichá a opuštěná. Její trup je shnilý a zrezivělý, plný děr. Někdo se dotkne mého ramene. Otočím hlavu. Je to Al. Vznáší se přede mnou a dívá se mi přímo do očí. Na těle nemá jediný šrám. Jeho ruka mě jemně uchopí v zátylku. Vyndá si náustek a podává mi ho. Sevru zařízení ve rtech a nadýchnu se.

Náhle mi slaná voda zaplaví tělo! Všechno je v pořádku, naznačí ještě Alan, než mi před očima zmizí i s vrakem Serpentu. Halucinace pominula. Vytřeštím oči a snažím se vykašlat vodu z plic. Pohled mi zavádí o hloubkoměr. 70 metrů. S hrůzou si uvědomuju, že jsem svůj vlastní náustek v hlubinném omámení vyplivl. Rvu si ho do pusy a nadechnu se. Láhev je takřka prázdná. Ženu se k východu. Okolí zalije sluneční světlo. Náhle mi o nohy zavádí ohromný stín. Zubatá tlama klapne naprázdno po jedné z nich. Polije mě děs. Řítím se vzhůru. Je někde tam! Tam pode mnou! Něco mě udeří do stehna. Ignoruju to a plavu výš! Výš! Už jasně rozeznávám kýl Serpentu! Proboha, zpomal! proběhne mi hlavou. Dekomprese! DEKOMPRESE! Ohlédnu se. Pode mnou je černo, jako bych se vznášel nad propastí. A prázdná. Díky Bohu. Zastavím. Kdybych pokračoval touhle rychlostí, tlak vzduchu by mi roztrhl plíce. Zbývá mi jenom čekat. Čekat... Ty dlouhé minuty, než tělo přivykne tlaku. Znovu se ohlížím. Nic. Hladina je takřka na dosah. Paprsky slunce mě přívětivě hladí po tváři. Zavřu oči... A pak rána do boku! Na krátký okamžik zahlédnu rozdrásané oční důlky bílé příšery, než voda zavíří kolem a clona bublin mi zastře výhled. Automatika do mě vdechne poslední doušek vzduchu. Bezhlavě se řítím k hladině. Hop nebo trop.

Zápach dezinfekce. Potom světlo a bílé stěny. Sípání kyslíkového přístroje. Táta se sklání nade mnou. A pak si uvědomím, co se vlastně stalo. Barotrauma, pneumotorax a další věci, které se s tím pojí a jejichž názvy skoro nedokážu vyslovit.

Ani se neptám, proč tu nejsou Alanovi rodiče. Byl jedináček.

Táta mě bere za ruku, ale necítím jeho dotek. Nedokážu pohnout prsty.

„Neboj, Martine, všechno už je v pořádku...“ říká. „Všechno už je v pořádku...“

Dodnes, kdykoli zavřu oči, před sebou vidím obraz Ala v kuželu světla, jak ho pohlcuje rudý mrak jeho vlastní krve. Jediná vzpomínka, při které jako by se mi vracel do rukou cit. Ne, nic není v pořádku. A už asi nikdy nebude.

Jiří Holub: Dohodnuto, dneska v noci

„To snad... Ty jovka! Vidělas to? To byl přece...!“

Radim tahal sestru za rukáv a zuřivě ukazoval směrem k vodopádu. „Vidělas to? Vidělas to taky, že jo?“

Andula na to šla jako vždycky po svém. „Pokud máš na mysli ten chvilkový pocit, že jsem zahlídla něco, co sem rozhodně nepatří...“ a aniž by větu dokončila, rozeběhla se po betonovém chodníčku, který naznačoval směr prohlídky. Radim okamžitě vystartoval za ní.

„Kam se vy dva ženete?“ stihla za nimi ještě křiknout jejich matka, ale to už oba mizeli v záhybu cesty, kterou lemovalo upozornění: VSTUPUJETE DO ŠERA. Radim svou sečtělou, ale naprosto nesportovní sestru předběhl, a vletěl do jeskyně.

O Andulu se ve tmě něco otřelo. Zaječela, ale nezpomalila. Prohnali se kolem skleněných výplní, za nimiž se hemžili noční tvorové, kterým právě pomalu končila nasimulovaná noc. Konečně se za velkou stěnou, na níž byla fotografie pijícího domorodce, objevily schody. Radim po nich vydusal a za okamžik se zastavil, celý udýchaný, na vrchní plošině nad vodopádem.

„Tak co, je tady někde?“ zeptala se Andula, jakmile trochu popadla dech. Stačilo se ale trochu porozhlédnout a bylo jí, stejně jako jejímu bratrovi, jasné, že to, co hledají, tu už není.

Pavilon byl skoro prázdný. Blížila se zavírací doba a okounělo tady už jen pár posledních návštěvníků. Ve vrchní části byli jen oni a kousek opodál nějaká stará paní v legračním klobouku. Předtím pozorovala hrající si orangutany na jednom z ostrůvků za uměle vytvořenou řekou, která končila vodopádem a v níž se proháněly veliké vodní želvy. Teď však stála otočená čelem k nim a zvědavě oba sourozence pozorovala přes skla tlustých brýlí.

Dvojičata si jejího pohledu všimla a raději kousek podstoupila. V ten moment začalo ze stropu pavilonu pršet a snášet se pralesní mlha. Někde opodál zaskřehotal papoušek.

„Není tu,“ řekl Radim zklamaně a otočil se k Anče. „Ale, nezdálo se nám to, že ne?“ Anička konečně mohla pořádně dýchat. „Brácho, mám pocit, že jsem ho vážně zahlídla taky, ale nevím, jestli si to jen nenamlouvám. Musíme vzít v potaz, že jsme v zoo a indián, nebo spíš domorodec, tady vážně nemá co dělat. To se přeci ani nesmí ne? Držet někde lidi. To by bylo trochu...“

„Praštěný,“ doplnil ji Radim. „Já vim, ale stejně bych přísahal, že...“

„Promiňte prosím,“ ozvalo se za nimi. Oba sourozenci se otočili za hlasem. Stála tu ta stará paní v klobouku ozdobeném několika kusy ovoce a bez stopy ostychu je poslouchala!

„Brý den,“ pozdravil Radim.

Anička jenom kývla hlavou a tázavě se na starou dámu zahleděla.

Ta trochu znejistěla. „Já – totiž, moc se omlouvám, ale zaslechla jsem vaši rozpravu. To víte, jsem bývalá učitelka a dodnes mi máloco unikne,“ zazubila se. Když však viděla, že obličej dvojčat zůstaly napjaté, raději rychle pokračovala: „Neušlo mi, že mluvíte o tom muži. O tom – domorodci!“

Oba na ni vykulili oči. „Takže se nám to nezdálo?“ zeptali se současně.

„Kdepak,“ stará paní zavrtěla vesele hlavou, až se ovoce zdobící její klobouk zatřásl. Andula si překvapeně všimla, že ovoce není umělé, ale pravé.

„To víte, že nezdálo. Ten Mentawajec tu opravdu byl!“

„Menta – co?“ zeptal se okamžitě Radim.

„Mentawajec,“ zopakovala klidně dáma a mrkla na ně přes tlustá skla brýlí. „Je to obyvatel indonéských pralesů.“

„No jo, ale co potom dělá tady?“ položila jí otázku tentokrát Andula.

Paní se omluvně usmála. „To vážně netuším, děvče. Jen se tu mihnul, pak vyskočil na skálu a zmizel tamhle,“ ukázala rukou k opičí jeskyni. „Nevím, kde se tu vzal, ale rozhodně to nebylo poprvé, co jsem ho tady zahlédla.“

„Andulo, Radime!“ ozvalo se od schodů, na kterých se po chvíli objevili oba rodiče. Matka vypadala lehce šokovaně a neustále si sahala do vlasů. „Nemůžu pořád uvěřit tomu, že tam mají ty myši s křídla takhle navolno!“

Táta se pochechtával. „No, ale musím uznat, že řvát umíš pořád jako zamlada! Kam jste tak letěli?“ obrátil se k dětem.

Radim hned spustil: „Zahlídli jsme něco divnýho, že jo ségra, no a tady paní...“ otočil se k místu, kde předtím bývalá učitelka stála, ale to bylo prázdné. Jako by tady ani nikdy nebyla.

„Chápeš to?“ zeptal se Radim sestry. Vyměnili si zmatený pohled.

„Jaká paní?“ ozval se otec. „Myslíte tu jeskynní ženu, co vymotávala vaší matce netopýra z hlavy?“ Znovu se rozchechtal.

„Tak jaká paní?“ zeptala se máma, zcela ignorujíc smích svého muže a nevědomky si přitom znovu sáhla do vlasů.

„Ale to je vlastně fuk,“ zamumlal Radim a mrkl na sestru. „Tak půjdeme, ne? Stejně zavírají!“

„Jasně!“ řekli současně oba rodiče. Otec ještě dodal: „Nechci teď nějakou dobu žádný zvíře ani vidět. Minimálně tři roky! Leda tak kuře. S rejží!“

„Teda tatí!“ vypískla Andula.

Za řekou poskakovali gibboni a pod nimi si pokojně hrála skupinka orangutanů. Pršet už přestalo. Lidská rodina se naposledy porozhlédla po tom úžasném prostoru a pak všichni pomalu vyrazili směrem k východu z pavilonu.

Radim se ještě jednou otočil k místu, kde předtím stála ta podivná paní. Zrak mu upoutal bílý papírek, který ležel mezi zelenými listy jako nějaký zapomenutý květ. Rychle ho popadl a okamžitě přečetl. Stálo na něm:

**POKUD VÁS ZAJÍMÁ VÍC, PŘIJĎTE ZÍTRA TOUTO DOBOU.
BUDU NA LAVIČCE ZA VODOPÁDEM.**

A podpis:

HORTENZIE VROUBKOVÁ.

Co je to za jméno? Položil si v duchu Radim otázku a přidal do kroku. Dveře se za ním automaticky zavřely.

„Ty tam chceš vážně jít?“ zeptala se pochybovačně Anča, když večer před spaním seděli na postelích a probírali dnešní den.

„Jasně, že jo!“ odvětil Radim okamžitě. „Tebe nezajímá, co ta Vroubková ví?“

„Ale jo,“ připustila Anča dost neochotně. „Jen ale musíme brát v potaz, že ta ženská může být nebezpečná deviantka.“

Radim se zachechtal. „Vizáž by na to měla!“

Anička trochu roztála. „Všiml sis toho ovoce? Bylo pravý!“

„Kecáš!“ vyjekl Radim.

„No fakt, nelžu. Napadlo mě, že ho třeba krade opicím!“

Chvíli se předháněli ve vymýšlení hypotéz, co je ve skutečnosti Vroubková zač, ale postupně se zase vrátili k zásadní otázce dne.

„Vážně bych chtěl vědět, kde se tam ten Mameluk vzal...“

„Mentawajec!“ opravila ho hned Andula.

„Tak Mentawajec. Andulo, pojd'me tam teda zejtra, prosím!“

Anča se na svoje dvojče podívala a pak přikývla. „Dobrá. Ale slib mi, že jestli je ta baba nebezpečná, okamžitě mizíme!“

Radim se znovu zachechtal a zvedl dva prsty k přísaze.

„Tak kde je?“

Radim si nervózně poněkolkáté zkontroloval hodinky, ale vtom se z křoví za lavičkou u vodopádu ozvalo zašustění a za moment odtamtud vylezla Hortenzie Vroubková.

„To jsem ráda, že jste tady!“ řekla na uvítanou. „A právě včas!“

Než se obě děti nadály, popadla je a vtáhla do hustého porostu.

„Jau, co to děláte?“ vyjekla Anča. Ale Vroubková jí okamžitě zacpala pusku a ukázala před sebe.

Anču v ten moment ječení přešlo. Nad vodopádem se náhle znovu objevil domorodec. Rychle se rozhlédl, a než by jeden stihl říct „koprová omáčka s vařeným vejcem a houskovým knedlíkem“, vyšplhal se na skalku, kterou hravě přelezl, a za pár vteřin už stál

u opičích jeskyní. Orangutani ho nadšeně přivítali. Zdržel se u nich jen chvilinku a vzápětí zmizel v jedné z děr.

„To byl přece...“ vydechl Radim.

„Mentawajec!“ dopověděla Hortenzie Vroubková. „A jako vždycky načas!“

„Už mě můžete pustit!“ huhlala Andula přes její dlaň.

„Ech – ehm, moc se omlouvám!“ řekla podivná dáma a zčervenala.

Postupně vylezli všichni tři ze křoví a posadili se na vlhkou lavičku.

„Jak jste věděla, že tady bude?“ zeptal se Radim, když se vzájemně představili. Hortenzie Vroubková se zasmála. Anča si mezitím stihla všimnout, že dnes má na klobouku tři banány, třešně a hrozen vína.

„Co jsem v důchodu, chodím sem dost často,“ pustila se Hortenzie Vroubková do vyprávění. „Mám prochozenou celou zoo, ale od doby, co otevřeli tento pavilon, chodím prakticky už jenom sem. Dřív jsem učila biologii a zvířata mám vážně moc ráda!“ Na chvilku se zasnila.

Andula dost netaktně a trochu netrpělivě zakašlala. Vroubková tedy pokračovala: „No a jednoho dne tu zase tak sedím, studuji materiály o Asii a najednou si všimnu toho domorodce. První den mi nedal spát a musím přiznat, že mi nedává klidu dodnes.“

„Víte o něm něco víc?“ zeptala se Anča, která převzala sourozenecké velení.

„Jen to, že to není výplod mé fantazie. Ale jinak nejsem o moc moudřejší. Hned poprvé jsem se na něj běžela zeptat té dámy, co hlídkuje v jeskyni.“

„A co vám řekla?“ zeptal se Radim se zájmem.

Hortenzie Vroubková posměšně odfrkla. „Pche! Vysmála se mi. Že prý co by tady dělal domorodec, ať si uvědomím, že jsem v zoo a ne ve skanzenu a že se tu lidé nevystavují, ani nechovají!“

„Ale jak se sem teda dostal?“ ozvala se tentokrát zase Anča.

„To vážně netuším, děvenko!“ odpověděla Hortenzie Vroubková. „A také mi není jasné, proč všichni mlží a dělají, jako by tu nebyl!“

„Myslíte, že ho tady drží násilím?“ vyhrkl Radim a oči mu zasvítily vzrušením. „Že ho třeba jako ulovili společně s opicema někde v džungli?“

Hortenzie i Andula se tomu zasmály, ale pak první z nich řekla: „Kdo ví? Bude za tím ale určitě nějaká levota, jenže to bychom potřebovali zjistit. Napadlo mě jak...“ Nedopověděla a vzápětí se odmlčela.

„Co, co vás napadlo?“ chtěli hned vědět oba sourozenci.

„Ale nic! Vlastně bych vás do toho neměla zatahovat. Může to být trochu - nebezpečné.“

Anče a Radimovi nezbylo než začít starou dámu přemlouvat. Nakonec se uvolila a svůj plán jim řekla.

„Napadlo mě to prozkoumat v noci, když tu nikdo není, ale už jsem na to stará!“

„Jak v noci?“ zeptala se podezíravě Andula. „To je přeci zavřeno, ne?“

„Právě!“ vykřikl radostně Radim. Hortenzie Vroubková se na něj vděčně podívala. Radim nadšeně pokračoval: „V noci musí mít přece volný pohyb. Nikdo ho neruší, může se tady svobodně prohánět, a ne jen sedět v tý opičí jeskyni. Mohli bysme s nim navázat kontakt...“

„Ale jak to vy dva chcete udělat, když neumíte mentawajsky a když, při vší úctě, bude za-vře-no!“ vyjela na oba Anča. „Jak se tady chcete v noci vyskytnout? Myslíte, že vám jako někdo půjčí klíče, když všichni tají, že tady nezákonně drží nějakého chlápka z Asie?“

„Třeba jich tady bydlí víc než jeden,“ ozval se Radim a podíval se na starou dámu. Ta se na něj zazubila: „Taky mě to napadlo! Třeba jich tu opravdu žije celá kolonie. Nebylo by báječné, kdybychom to vystopovali a zajistili jim vysvobození, co říkáte?“

Opět se na chvílku zasnula.

Anča se na ni podívala a zavrtěla hlavou. „Vy mě asi vážně neposloucháte!“

„Ale poslouchám,“ řekla Hortenzie Vroubková a zahleděla se na ni přes tlustá skla. „Tak jak se sem, hergot, teda chcete v noci dostat?“ zaječela Anča tak, že vyplašila několik ptáků.

Hortenzie Vroubková se k ní a jejímu bratrovi naklonila a tajemně zašeptala: „Totiž, měla bych pro tuto situaci takový malý plán...“

„Vážně nemůžu uvěřit, že jsem na to přistoupila!“ huhlala Anča, když je příštího dne navečer autobus číslo sto dvanáct vezl do Tróji. „Vážně jsem byla tak pitomá a přikývla na to, že zůstanu v noci zavřená ve skleníku s opicema, praštěnou babkou a nějakým domorodcem?“

„A se mnou,“ dodal Radim, který byl na vrcholu blaha. Problémy si rozhodně nepřipouštěl. Těšil se na to, co se dneska večer stane, a vůbec ho netrápilo, že by to třeba mohlo být i nebezpečné.

„Nevrátíme se?“ zkusila to ještě Anča.

„Blázníš?“ zavrčel Radim. „Komu se podaří strávit noc lovem domorodců? A k tomu přímo v Praze? A mimoto...“ dodal, aby si upevnil pozici, „jsme to přeci už slíbili.“

Anča vyprskla. „Slíbili, ale komu? Pošahaný bábě, co má na hlavě zelinářství!“

Odejít na noc z domova nebylo v jejich rodině vůbec těžké. Oba občas přespávali u kamarádů, stejně tak jako kamarádi u nich.

Máma ani nezvedla hlavu od psaní, když jí oznámili, že zítra nebudou spát doma.

„Hmmm,“ zamumlala přes monitor počítače. „V sedm chci zprávu a v půl desátý ať už ležíte!“

Oba to okamžitě slíbili, ač věděli, že všechno bude úplně jinak.

„Baterky?“

„Máme!“

„Lano?“

„Máme!“

„Svačinu?“

„Máme!“

Zopakovali si ještě před vstupní branou.

„Tak, jdem na to!“ vydechli oba současně.

„Máte na to půl hodiny, pak zavíráme,“ zabručel hlídač. Před vchodem už netrpělivě čekala Hortenzie Vroubková. „To je dost! Honem, máme jen dvacet minut! Víte, kde se sejdem?“

Oba přikývli. Andula si uvědomila, že se začíná těšit stejně jako ti dva blázni, se kterými se tu podivnou akcí rozhodla podstoupit.

Hortenzie Vroubková se na oba hrdě podívala. Dojatě vzlykla. „Díky.“ A zmizela za dveřmi.

„Tak a my jdem taky, než si to ještě rozmyslím!“ špitla Andula. Srdce jí divoce bušilo. Radim na ni zamrkal a pak vstoupil.

Okamžitě je ovanul teplý vlhký vzduch.

„Vítejte v džungli,“ zamumlal Radim.

Nevšimavě prošli kolem akvária, varanů i vodopádu. Před jeskyní se zastavili a počítali do padesáti. Pak vstoupili.

„Dobrý den,“ řekla jim hlídačka jeskyně.

„Dobrý den,“ pozdravili. Radim očima rychle přeletěl jeskyni. Byli tu podle plánu sami, jen u netopyrů stála zaujatá Hortenzie Vroubková. Z klobouku jí viselo několik kaloňů, kteří sáli šťávu z hroznů na něm naaranžovaných.

„Chtěli byste vědět něco o asijských nočních tvorech?“ zeptala se slečna.

„My jenom,“ řekl Radim, „chtěli jsme vám oznámit, že u varanů jsou nějaký kluci a snaží se jednoho z nich ulovit!“

„Cože?“ zeptala se nervózně hlídačka a okamžitě vyběhla ven.

Dvočata vyrazila k Hortenzii Vroubkové.

„Honem, nemáme moc času!“ sykla na ně. „Za moment je zpátky!“

Všichni se rozeběhli na konec jeskyně. Na klobouku Hortenzie Vroubkové zapleskalo několik netopyřích křídel. V mžiku se ocitli

u výklenku, v němž nebylo žádné zvíře, ale jen trocha trávy a velký plakát pijícího domorodce. Přeskočili dřevěnou překážku a Radim hned začal šátrat a hledat prsty puklinu u plakátu. Pijící domorodec se najednou pohnul a plakát napnutý na dřevěné liště odskočil. Za ním se objevil neveliký prostor s pojistkovou skříní. Na zemi ležela příkrývka, kterou přinesla Hortenzie Vroubková. „Honem, honem, zaplujte tam,“ popoháněla je nervózně.

Radim a Andula vběhli do prostoru a stará dáma za nimi vrátila plakát do původní polohy. Kolem dvojčat se udělala tma.

„Tak,“ řekl Radim, když se posadil. „Teď budeme ticho a počkáme na signál.“ Za plakátem byla tma a teplo. Pojistková skříň monotónně bzučela. I přes vypjatou situaci oba sourozenci zanedlouho usnuli.

Klep. Klep, klep, klep, klep!

Dvojčata polekaně vyskočila.

„Co to,“ začal Radim, ale čísi ruka ho okamžitě utišila.

Domorodec se odklopil a ve vstupu se objevila Hortenzie Vroubková. „Vzduch je čistý!“

Radim i Andula se při pohledu na starou učitelku museli začít chechtat. Hortenzie Vroubková byla totiž dokonale maskovaná. Z klobouku jí trčelo kapradí, přes obličej se táhla černá šmouha. Byla prostě skvělá. Vypadala jako chodící keř s pokrývkou hlavy.

„Kolik je hodin?“ zívnu Radim.

„Přesně podle plánu,“ odpověděla mu učitelka. „Dvacet minut po půlnoci!“ Vylezli z úkrytu. V jeskyni je překvapilo ostré bodavé světlo. Ve všech teráriích se svítilo.

„Světlo pro noční tvory,“ vysvětlovala jejich spojenkyně. „Zvířata teď mají den, a až budeme mít den my, tak se jim zase zhasne. To aby je návštěvníci vůbec měli možnost vidět.“

Trojice potichu prošla jeskyní a po schodech nad vodopád. Všude mimo jeskyni byla tma a dokonalý klid. Žádné zvuky, žádný zpěv, i řeka tekla tak nějak tišeji, stejně jako vodopád, který se změnil jen

v drobný čůrek. Jen cvrčci pořádali závody v tom, který bude hlasitější. Iluze pralesa byla naprosto dokonalá.

„Co Mentawajec?“ špitl Radim. „Ukázal se?“

„Zatím ne,“ odpověděla stará dáma. „Ale přísahala bych, že bude v opičí jeskyni. Měla jsem pocit, že se tam několikrát objevilo nějaké světlo!“

„V opičí jeskyni?“ zeptali se sourozenci.

Ostrůvek orangutanů a gibbonů vypadal opuštěně. Zvířata asi nerušeně spala v děrách.

„Teď musíme čekat,“ řekla učitelka. Posadila se pod gumovník, odkud měli výhled na ostrůvek a vlastně i na prostor pod vodopádem, kde spali makakové, a zamyšleně dodala: „Mentawajci věří na lesní duchy. Myslí si, že džungle je místo mrtvých, kam se vstupuje jen s největší úctou. Když chtějí a potřebují dřevo, vnoří se do pralesa a prosí demony, aby jim dovolili si nějaký strom vzít. Neničí a neplundrují krajinu jen tak, berou si, jen když potřebují. V každém stromu sídlí duch, pokud jim arat jabalungan dovolí, vezmou si dřevo a udělají z něj loď...“

„Arat jabalungan? To zní hrozivě,“ zašeptala Andula.

„Listové náboženství!“ sykla učitelka. „Nauka o duších zemřelých!“

„Nechte toho,“ špitnul Radim. Necítil se při tom rozhovoru dobře. „Raději bysme měli vyrazit a hledat!“

„Dobrá,“ řekla stará dáma. „Rozdělíme se. Vy dva jděte dolů a pořádně to tam prohledejte, já budu hlídat tady. Kdyby něco, signál znáte!“

Oba přikývli a vydali se směrem k jeskyni netopýrů, kterou museli projít. Kaloni i ostatní zvířata spali. Potichu prošli osvětlenou prostorou a za pár chvil už opět stáli v noční tmě pod vodopádem. Kousek od nich něco zafunělo. Andula málem vypískla, ale včas si uvědomila, že křičet nesmí, a tak jen uskočila. „Co to bylo?“

„Nevím,“ řekl Radim a schoval se za ni. Prodírali se mezi listy a z obou stran je obklopovala voda, oddělující opičí ostrovy.

„Já se bojím,“ špitla Andula.

Ze tmy před nimi, která se zdála téměř neprostupná, se ozval sykot.

Dvojčata zůstala stát a neodvažovala se pohnout.

„Sss.“

„Já - tam nejdu!“ vyjekla Andula.

„Musíme,“ hlesl Radim, ale moc přesvědčivě to neznělo.
„Sss.“

To něco, co ze tmy syčelo, znělo pekelně rozčileně.

„Co tam normálně je?“ zeptal se trochu dezorientovaný Radim.

„Va - varani!“

„A jo, vlastně!“ řekl Radim a oddechl si. Vzápětí udělal několik kroků do tmy... „Počkej!“ kvílela za ním Andula. „Nenechávej mě tady. A nelez nikam!“

V příští chvíli uslyšeli seshora vyjeknutí. Prořízlo noční ticho džungle a na moment umlčelo i cvrčky. Zato probudilo všechno spící. Všude kolem se ozývalo nespokojené mručení. Nahoře od vodopádu se ozvaly první tupé rány!

Buch. Buch. Buch. Buch.

Údery dřeva o dřevo!

Buch. Buch. Buch. Buch.

Rytmus se zrychloval. V okamžiku v džungli nespalo jediné zvíře.

Buch. Buch. Buch. Buch.

„Co se to děje? Co to je?“ řvala Andula „Já se bojím!“

„Já, já nevím!“

„Musíme pryč, okamžitě, pryč!“ zaječela a rozeběhla se k východu.

Buch. Buch. Buch. Buch.

„Ne,“ zaječel za ní Radim. „A co učitelka? Chceš ji tady snad nechat?“

Anča už lomcovala zavřenými dveřmi. „Klidně, sama nás sem dostala!“ Bouchání neustávalo. Do něj se občas ozvalo učitelčino zavřeštění.

„Honem, musíme za ní!“ vyjel Radim a vběhl do tmy, která vibrovala rachotem a řevem zvířat.

Buch. Buch. Buch. Buch.

„Radimééé!“ ječela Anča. Vřeštěla, ale rozeběhla se za bratrem, protože víc než tmy se bála, že by tu zůstala úplně sama. Když vyběhla schody, třískání bylo ohlušující. Zaregistrovala, že na ostrově stojí několik polekaných orangutanů. Pak si všimla bratra a doběhla k němu.

„Hortenzie!“ zavolal.

V tu chvíli bušení ustalo a udělalo se neskutečné ticho.

„Hortenzie?“ zašeptal do něj Radim.

„Tady,“ ozvalo se od vodopádu.

Hortenzie Vroubková stála u převržené kanoe abak a držela v ruce pádlo.

„Co se vám stalo? A co se tady dělo?“

Učitelce visely brýle na jednom uchu, klobouk měla celý nakřivo a pod ním rozčuchané vlasy. „Já, já...“ jektala. „Myslím, že jsem zahlédla lesního ducha!“

„Ducha? Ducha? Ještě k tomu všemu ducha?“ kvílela Andula a přitiskla se na bratra.

„Ano, ducha!“ potvrdila Hortenzie Vroubková. „Ale bát se ho už nemusíme. Zahnala jsem ho tlučením do kanoe!“

„Jak zahnala?“ ptala se zmateně vylekaná Anča.

„Mentawajci věří,“ řekl Radim, „že zlého ducha zaženeš tlučením do kanoe. Četl jsem to tady na nějaké informační tabulce.“

Na chvíli se odmlčeli. Všude kolem bylo cítit neklid. Zvířata nespala, nervózně procházela svoje teritoria. Do toho všeho začalo pršet a ze stropu se začala snášet mlha.

„To ten váš pitomej domorodec!“ vyhrkla Anča rozzuřeně. „Byl to pěkně ujetej nápad!“

Oba dva na ni s účastí pohlédli. Už ani jeden z nich nevěřil, že by ho našli. Po tom virválu by se buď objevil sám, nebo ho tak vylekali, že zalezl a už se nikdy neukáže!

„Chci domů,“ prohlásila zlostně Anča.

„To já taky, holčičko,“ odsekla Hortenzie Vroubková. „Ale obávám se, že to jen tak nepůjde. Musíme počkat do rána. Jsme tu zamčení, pamatuješ?“

Mlha kolem zhoustla.

„Dobře,“ pronesla zlověstně Andula. „Když musíme, tak musíme. V tom případě se jdu schovat za plakát a vylezu až ráno! Tady už nezůstanu ani chvíli!“

„Dobře, dobře,“ chlácholil ji Radim. Pak se omluvně otočil na učitelku. „Tak to zabalíme a zkusíme se nějak dočkat rána.“

„Ale,“ snažila se Hortenzie něco říct. Jenže pak pochopila, že to trochu přepískla, a raději zmlkla. Po chvílce ticha sama zašeptala. „Máte pravdu. Omlouvám se, že jsem vás do toho vůbec tahala. Neměla jsem právo to po vás chtít. Teď půjdu a zavřu vás za plakát, souhlasíte? A přijdu pro vás ráno, hned jak se zoo otevře.“

Nikdo nic nenamítal. Pomalu se vydali ke schodům. Hortenzie Vroubková se ještě bůhvíproč zastavila u výhledu na ostrov orangutanů a pro něco se naklonila přes dřevěné hrazení.

„Aáááááá!“ ozvalo se zaječení, doprovázené mocným šplouchnutím.

Radim se sestrou se otočili právě včas, aby viděli, jak učitelka mizí pod hladinou!

„Paní učitelko!“ zařval Radim a vrhl se k výhledu. Anča letěla hned za ním.

„Pomoc!“ vyjekla Hortenzie, jakmile se objevila nad vodou. Brýle jí zase sklouzly, a tak zamířila na opačnou stranu.

„Sem, plavte sem!“ volaly děti, ale zmatená učitelka jakoby neslyšela, plavala přímo k opicím, které už zase stály na břehu! Tam se začala drápat ven.

„Ježíši Kriste! Podívej se na to!“ zaječela Andula a strčila do Radima.

Když poplašené opice uviděly vetřelce, který se z vody snažil dostat na jejich území, začaly ječet a mlátit do učitelky. Strkaly ji zpátky do vody. Už to vypadalo, že se utopí, když se od stáda oddělil veliký samec a učitelku z vody vylovil. Ta se na břehu

skácela a nejevila známky života. Opice ji popadly a za chvíli po učitelce nebylo ani vidu. Odtáhly ji do jeskyně, odkud se ještě chvíli ozývalo vzteklé vrčení, které ale postupně ustávalo. A pak už bylo ticho!

„Radime!“ zašeptala Andula bratrovo jméno. „Co budeme dělat?“

„Musíme pro ni. Nic jinýho nám nezbývá!“ hlesl Radim.

„No jo, jenže jak?“ ozvala se Anča. „Koupat se mi fakt moc nechce, zvlášť co jsem tady viděla ty veliký želvy...“

Radim ale sestru neposlouchal. „Mám to,“ vyjekl. Společně s ním se džungle nanovo rozezvučela.

„Hej, kam zase letíš?“

„Abak přece! Kanoe, do který učitelka tloukla! Spustíme ji na vodu a dojedeme pro úču.“ A už se hnál k místu, kde byla vklíněná domorodá kanoe s pádlem a s popiskou.

„Pomůžeš mi s ním?“ zeptal se, když doběhla i Andula. Ta si abak kriticky změřila. „Dva nás neunese,“ řekla po chvilce. Nicméně se společně s bratrem snažila loďku vyprostit ze spleti větví. Radim pořádně zabral a kanoe byla konečně osvobozena. „Tady píšou, že unese dva lidi,“ začal, ale Anča ho okamžitě přerušila. „Jenže jaký lidi, víš?“ vypálila okamžitě. „Mentawajci budou nejspíš trpajzlíci, vždyť se na tu loďku podívej...“

Radim k tomu neřekl nic. Přetáhl loďku přes cestu a na druhé straně ji spustil do vody. Lehce na ni dopadla a Radim na nic nečekal a do kanoe naskočil. „Tak jedeš, nebo ne?“

Než stihla Anča vůbec odpovědět, posměšně si odfrkl a odrazil od břehu.

„Buď opatrný,“ nabádala ho sestra, která se vydala kolem řeky po svých. Radim zatím bojoval se stabilitou loďky. Chvilku mu trvalo, než získal pocit, že ovládá loď on a ne ona jeho. Začal pádlovat.

„Opatrně,“ syčela Anča z vyhlídky a Radim trochu zalitoval, že řeka není širší a opravdovější a že v téhle džungli nežije něco, co by jeho sestřičku okamžitě posnídalo.

Výstup z abaku byl složitější, než si představoval. Málem skončil ve vodě jako učitelka.

„Co teď?“ sykla na něj Anča, když byl konečně na břehu. Džungle už byla opět tichá. Znovu začalo pršet a ze stropu se ve velkých kapkách snášela voda s hustou mlhou.

Radim toho hned využil a začal se pomalu propracovávat do opičího království. Srdce mu divoce bušilo. Zvolna došel k opičí jeskyni a opatrně do černočerné tmy nahlédl. Ucítil hutný pach opičího pižma. Musel zadržet dech, než si trochu přivykl. Bylo tu úplné ticho rušené jen oddechováním spících lidoopů. Rozsvítil baterku a zakryl ji dlaní.

Nechtěl ostré světlo, potřeboval se jen zorientovat. Opice se neklidně převalily, ale spaly dál. Světlem pročešával prostor, dokud neobjevil okousaný klobouk. Banány a další ovoce z něj zmizely, byl podivně prázdný. Kousek od klobouku ležela Hortenzie Vroubková. Světlo ji probralo. Už už chtěla zakřičet, ale Radim si posvětil na obličej a přiložil prst k ústům. Naznačoval jí, ať mlčí, a pak jí ukázal, kam má jít.

Anča neklidně poskakovala na druhé straně řeky, nemohla stát na místě. Měla pocit, že samou nervozitou pukne, na její vkus byl bratr pryč už dost dlouho. Viděla mihotající se světýlko, ale nic víc.

Radim zatím se zatajeným dechem pozoroval, jak se Vroubková protahuje mezi spícími orangutany. Už zase měla brýle, které předtím skoro utopila, a šťastně se na Radima zubila. Očima jakoby říkala: dokázala jsem to. Radim k ní natahoval ruku, když učitelka nešťastně šlápla a svalila se na spící opici. Ta zaječela a v momentě vypukl ohromný chaos. „Utíkejte!“ zařval Radim, sám na nic nečekal, a upaloval zpátky k lodi. Viděl, že Hortenzie běží hned za ním, pronásledována tlupou lidoopů.

Na druhé straně řeky ječela hrůzou Andula.

Radim se odrazil a skočil do vody. Zahlédnul ještě, jak Hortenzie Vroubková šplhá na opičí strom. Za Radimem zasvištěla opičí tlapa samce, který zlostně zaječel, když mu chlapec zmizel pod vodou.

Radima obklopilo vodní ticho. Když se zase vynořil, všechno bylo jinak!

Tmavá džungle byla tatam. Kolem se rozednilo. Nebo spíš rozsvítilo. Do pavilonu přišel den, bez svítání, bez postupné proměny. Prostě najednou bylo světlo. Řeka se dala do pohybu, vodopád se rozduňel svou původní silou, kolem se ozvalo šelestění ptáků a mentawajské zpěvy.

Všichni tři hrdinové na okamžik ztuhli.

„Někdo tu je!“ zaječela Anča. „Schovejte se, honem!“ Sama zaletěla do křoví a hodila na sebe pár větví. Radim začal zmateně plavat řekou. Jako dobrý úkryt ho napadla jediné želví jeskyně. Světlo ho spolehlivě vedlo. Proplaval do ní. Byl v bezpečí.

Hortenzie však zmizet nestačila. Seděla v horní části stromového pahýlu mezi dvěma rozespálými gibbony. Pod stromem se shromáždila celá orangutaní rodina. Před Ančou se zničehonic objevily dvě bosé nohy. Do jejího výhledu vkráčela černovlasá pomalovaná postava. Zastavila se zády k ní a čelem k výběhu, kde se krčila učitelka.

„Me-mentawajec!“ zašeptala Anča pro sebe.

Už si ho všimla i Hortenzie a opice, které začaly radostně, vzrušeně houkat. Mentawajec chvíli stál a jen se díval. Pak ale pronesl perfektní češtinou: „Můžete mi vysvětlit, co tady, v půl čtvrté ráno, děláte, dámo? Na stromě?“

Hortenzie byla natolik vyvedena z míry, že málem spadla.

„Na něco jsem se vás ptal...“ řekl znovu zvučně divoch.

„Já, já... totiž já...“ začala Hortenzie koktat.

„Ona je tu se mnou!“ ozvalo se za Mentawajcem.

Domorodec překvapeně vyjeknul a otočil se právě včas, aby viděl, jak se z křoví za ním noří schlíplá postava.

„Dobrý den,“ řekla Andula, protože ji nic lepšího nenapadlo.

„Herdek, to jsem se lekl!“ vydechl Mentawajec. „Kolik vás tady ještě je?“

„Ještě moje dvojče, a to už je všechno,“ hlesla Andula, které bylo jasné, že v tomhle případě nemá cenu lhát.

„A to tvoje dvojče najdeme kde?“

„V želví jeskyni!“

Mentawajec na nic nečekal a rozeběhl se k východu z pavilonu, ke skleněné stěně, kterou bylo do jeskyně vidět. Anča se k němu přidala.

„A co já?“ ozvalo se ze stromu.

Když Anča uviděla promočeného bratra, jak se krčí mezi želvami, musela se dát do smíchu. Překvapilo ji, že se k ní přidal i domorodec, který se chechtal, plácal se do kolen a pořád dokola vykřikoval: „To se povedlo, tohleto!“ Pak přes sklo vykulenému Radimovi nakázal, aby vyplaval ven a přidal se k nim.

Ten na nic nečekal a za chvíli se drápal z vody v místech, kde předtím spustili na vodu abak.

„Dobrý den,“ pozdravil i on. Přece jen to byla dvojčata.

„Vy ale vypadáte,“ řekl Mentawajec, když si oba prohlédl.

Andula se po chvilce osmělila. „Jak to, že mluvíte tak dobře česky? Copak nejste z Bornea nebo odněkud z Indonésie?“

„Blázníš, holka?“ otočil se na ni domorodec. „Já jsem přeci Čech jako poleno!“ Děti se na sebe nechápavě podívaly. Čech jako poleno si toho všiml a hned jim začal situaci osvětlovat.

„Já se jmenuju Bohouš a jsem ošetřovatel a krmíč!“

„Bohouš?“ vyjekli sourozenci současně.

„Jo, Bohouš!“ zopakoval pomalovaný, skoro nahý muž.

„Ale co tedy ta... to tetování, ty barvy, ta vizáž? Vždyť vy vůbec jako Bohouš nevypadáte!“ vyjela na něj překvapená Andula, ve které to vřelo. Strach už opadl a nahradil ho čirý vztek. Oni se tady honí za domorodcem, málem kvůli němu přijdou o život a ten, kterého pronásledují, se najednou promění v obyčejného blázna, který si na domorodce jenom hraje!

„Nevěřili byste, jak to opice uklidňuje,“ dodal ošetřovatel vesele. „Mají pocit, jako by byly opravdu doma, v džungli.“

„Ale...“ řekl na to Radim. A tím skončil. Nevěděl, co na to vlastně říct. Jejich velká noční výprava se změnila na nejpitoměší nápad na světě. Zmlkl tedy a sklopil oči k zemi. „Co teď?“

„Co teď?“ opakoval po něm muž.

„Co s náma jako bude,“ doplnila Radima sestra. „Zavoláte policii nebo tak?“

„Hej!“ ozvalo se ze stromu. „A co se stane se mnou?“

Všichni se otočili za hlasem učitelky, na kterou jaksí pozapomněli. Bohouš jí zamával: „Už můžeš klidně slézt,“ přešel do tykání a dodal: „Marto!“

Děti nevěřily svým uším. „Marto?“

Vroubková se mrštně svezla ze stromu, pohladila pár orangutanů, naskočila do loďky a za malý okamžik už stála vedle vyjukaných dvojčat.

„Ale, co se to... Ty opice po vás přeci šly?“ vyjekla Anča, které se zase vrátila její bojovná nálada.

„Kdeže,“ zasmála se Vroubková a odhodila brýle. „Jsou to andílci, že jo, Bobo?“ pleskla domorodce přes zadek.

„Počkat,“ vyjekl teď pro změnu Radim. „Vy se znáte?“

„No jéje, aby ne,“ chechtal se Bohouš. „Tady Marta je naše nejlepší veterinářka a odbornice na lidoopy.“

„A tady Bohouš,“ oplatila mu to Hortenzie, vlastně Marta - rozhodně ne Vroubková - „je naše kapacita na Asii a výtečný Mentawajec!“

Do sourozenců jako kdyby uhodil hrom. Dívali se střídavě na falešného domorodce a falešnou učitelku. Nakonec pronesla Andula: „Já teda ale v tom případě nechápu, co to všechno mělo znamenat.“

Bohouš s Martou se na sebe podívali a usmáli se. „Vůbec nic vás nenapadá?“

Teď se na sebe zase podívala dvojčata. Svorně zavrtěla hlavami.

Bohouš tedy zvedl ruku a zařval: „Nechť se tedy džungle opět ponoří do tmy!“ A bylo to. Kolem se setmělo, voda v řece se zastavila a všechno bylo stejné jako předtím. V té tmě se na schodech objevilo světlo. Za chvíli se odsud vynořily další dvě postavy. Jedna z nich nesla dort se zapálenými svíčkami.

„Mami?“ řekl do tmy Radim.

„Tati?“ ozvala se hned po něm Anča.

„Všechno nejlepší k narozeninám!“ zavolali naráz všichni čtyři dospělí.

„K naro... Co to má být?“ zeptala se nevěřicně Anča.

„No přeci dárek k narozeninám, které máte dneska!“ řekla tiše máma. „Přemýšleli jsme, co speciálního bychom dali svým ratolestem k významným dvanáctým narozeninám...“

„A napadlo nás, že vám dáme dobrodružství,“ dořekl větu otec.

Děti mlčely. Po chvíli Radim špitnul: „Ale, vždyť se nám mohlo něco stát.“

Marta se zasmála. „Kdepak, byli jste pod dozorem nejen nás, ale taky kamer. Všechno šlapalo podle scénáře!“

„Jak se vám to vlastně podařilo, tati?“ zeptala se smířlivě Andula. „Tohle zajistit, to přece nebylo jen tak.“

„No, já tady s mentawajcem chodím hrát občas šachy,“ zachechtal se táta a všichni se k němu přidali.

„Tak sfoukne někdo konečně ten dort?“ ozvala se máma.

A tak ho sfoukli oba najednou. Pak šest lidí usedlo v tiché noční džungli a narozeninový dort snědlo. Chutnal úplně báječně. Jen pár jahod z dortu si Hortenzie, pardon – Marta, schovala stranou. Usoudila, že na jejím klobouku se budou vyjímat obzvlášť nádherně. Aspoň do doby, než si je zase nějaké zvíře dá k svačině.

Tomáš Heřman: Čokoláda

Vítr zadul a plachta padáku se s prudkým šlehnutím otevřela. Veronika pronikavě vykřikla, ale já otáčím hlavu k letadlu. Vyskočili ještě dva. Ale už jsou moc nízko. Sotva se prvnímú rozevře padák, jeho tělo se rozbije o zasněžený svah. Druhý ani nestačí zatáhnout za šňůru. Vrtule letadla štrejchne o vršek stromu a vojenský dvoumotorák se trhá na kusy. Rána, gejzír sněhu a konec.

„Co to bylo?“ ptá se mě moje malá sestřička.

„Nic,“ odpovídám a pevně ji sevřu kolem pasu. Nerad bych, aby ty řemeny, kterými je ke mně provizorně upoutaná, povolily, než přistaneme. V tuhle chvíli jen děkuju Bohu za to, že je slepá.

Země se blíží. Je celá bílá. Přednožím, abych si nezlámal nohy při dopadu. Ale sotva se podrážkama dotknu sněhu, vítr najednou, jako by si to rozmyslel, se vydá na opačnou stranu. Padák se znova nafoukne, zvedne nás dva metry do vzduchu a šlehne mi páteří o zem. Zařvu bolestí, ale vítr toho nedbá a zlomyslně nás táhne za sebou. Veronika prská vločky jak polární svišť, zatímco já hekám, jak mi záda mordujou hrboly a kořeny stromů. Zatínám zuby a sáhnu do pouzdra pro nůž. Přeřezávám popruhy a divoká jízda skončí stejně rychle, jako začala. Jen šustivá plachta padáku divoce odfrčí do neznáma.

„Kde to jsme?“ ozve se Veronika. „A mám hlad, dej mi čokoládu!“

„Teď ne, až doma.“

Zvedám hlavu a rozhlížím se. Doma. Vůbec si nepamatuju, že by u nás doma bylo tolik sněhu. A taková zima. A prázdko. Sotva pár stromů v dohledu. Takže jsou dvě možnosti: Buď si ten chlápek od Červeného kříže spletl Čechy s Norskem, nebo nás chtěl vzít lyžovat. Ale spíš jsme se v tý bouřce, kterou jsem způlky prospal, prostě ztratili. To nám ta čokoláda vydrží pěkně dlouho.

